

EØS-avtalen er vedtatt

Taler

Anne Enger Lahnstein

Dato

17 oktober 1992

Omstendigheter

Senterpartiets landsstyremøte

- 1 Det er vanlig at når Senterpartiets landsstyremøte samles på dette tidspunkt, er det stor interesse for vår politikk. Statsbudsjettet er lagt fram og vanligvis er det jo det vi konsentrerer oss om på disse landsstyremøtene. Det er nå mitt håp for møtet at vi skal samle krefter, at vi kan trekke opp en kurs, en selvstendig linje
- 5 framover. Vi må konstatere at interessen for møtet, og partiet, også har sammenheng med at vi tapte en skanse i går. Det må vi innrømme, men EF-kampen fortsetter, og den skal fortsette med optimisme og med kraft.

- 10 Det skjer nå store endringer i norsk politikk, og derfor er det viktig at landsstyret nå samles for å oppsummere situasjonen og trekke opp linjene for den politiske kampen videre.

- 15 I en tid da avstanden mellom de folkevalgte og folk flest synes å bli større og større, er det viktig at vi i Senterpartiet har åpne kanaler, at vi har god kontakt mellom alle ledd i partiet. Og partiledelsen og stortingsgruppa er avhengig av, og innstilt på, å lytte og ta innspill. Både fra dere her i dag, og fra andre. Slik kan vi få til et politisk verksted. Bare slik kan vi lede partiet på riktig vei, bare slik kan vi fylle vår oppgave som folkets valgte representanter.

- 20 Jeg vil i dette innlegget gjøre opp en liten status for partiets arbeid fra siste valg og fram til i dag, både organisatorisk og politisk. Orienterer om EØS-debatten i Stortinget og den videre EF-kampen etter Stortingets vedtak i går, og selvfølgelig også komme litt inn på en del andre sentrale utfordringer. Og fordi dette er et så omfattende emne, ber jeg om forståelse for at jeg ikke kan ta med alt.

25

Det skjer nå store endringer i norsk politikk. Hadde noen i oktober i 1990 sagt at Senterpartiet ville ha en oppslutning på vel 12 prosent i gjennomsnitt i

oktober i 1992, ville det neppe blitt tatt alvorlig. Sammen har vi i disse to årene
gjort en kjempejobb som ingen trodde var mulig. Dette perspektivet må vi ta
med oss om det svinger litt opp og ned på målingene, for det vil det nemlig
fortsette å gjøre. Etter rekordvalget i fjor høst satte vi oss som mål å forsvare det
resultatet vi da fikk også ved Stortingsvalget i 1993. Det er i seg sjøl en krevende
og stor utfordring for senterbevegelsen.

Vi har tatt ansvar i en rekke kommuner og fylkeskommuner. Det er en del av vår
partikultur, dette å ta ansvar og søke å vinne innflytelse og finne praktiske
løsninger. Våre lokale folkevalgte i hele landet har tatt utfordringen etter valget,
og gjort en stor innsats. Vi vet at deres hverdag er preget av vanskelige
avveininger og tunge prioriteringer. Politikk er ikke enkelt. Men lokale målinger
viser at innsatsen som blir lagt ned, og de valgene og prioriteringene som blir
foretatt, de blir forstått, og de blir verdsatt. Vi er i en situasjon hvor partiet ses
på med interesse fra langt flere enn tidligere. Vi har store muligheter til å øke vår
oppslutning og styrken om det alternativet som vi står for.

Store ressurser er satt inn for å styrke partiorganisasjonen i den enkelte
kommune. Det er satt inn ekstra ressurser i fire byregioner, Grenlandsområdet,
Bergen, Oslo-området og Tromsø. Vi må bygge partiet sterkt. Det gjør vi
gjennom å øke den politiske innsatsen på lokalplanet, få flere medlemmer og
bruke dem. Og gjennom at det er flere om å utforme Senterpartiets politikk. Vi
har i år kunnet glede oss over flere tusen nye medlemmer. Det går således rett
vei, men det er hardt arbeid, og det vil det fortsatt være.

Også sentralt står vi på så godt vi kan. Og det er harde tak, det skal jeg ikke legge
skjul på. Med vår kraftfulle motstand mot det EF-like samfunn utfordrer vi nå
sterke krefter i det norske samfunn. Jeg vil advare mot å undervurdere de
kreftene vi utfordrer. Det er sterke interesser, og de har store ressurser. Jeg vil
derfor benytte anledningen til å takke for all støtte og oppmuntring som vi i
ledelsen har blitt møtt med. Støtten ute blant folk varmer, og den er viktig for
oss. Det kommer til å bli mange harde tak i året vi står framfor. Jeg spår at vi
kommer til å oppleve angrep og usaklige utfall, som kanskje til og med overgår
det vi har opplevd hittil. Og det sier jo ikke så lite. Det er en del av den
psykologiske krigføringen, og den må vi herde oss på. Jeg har også som
partileder, fordi jeg mente det var viktig, satt visse grenser for ulike påfunn fra
medias side. Jeg vet at noen er uenig i det, men jeg tror det er viktig å
understreke at vi driver en viktig samfunnskamp, og ikke underholdning.

Presset er hardt, men man kan vel si at det også har sine fornøyelige sider. Jeg tenker f.eks. på dem som uttrykker bekymring for hvordan det skal gå med Senterpartiet, - nå når vi ligger på 10-15 %. Det er fornøytelig, for det er de samme som dømte oss nord og ned da vi hadde en oppslutning på mellom 5 og 6 % på målingene.

Mye av den politiske satsingen i partiorganisasjonen har vært knyttet til programarbeidet, som er ledet av Kolbjørn Almlid. Dette arbeidet er svært, svært viktig. Og det har vært stor interesse for det. Det er bra. Det synes jeg er et godt tegn. Senterpartiet er nå i en posisjon der folk, og media, spør om hva som er vårt alternativ. Det er en drømmeposisjon for vårt parti. Kolbjørn skal selv i et senere innlegg orientere om utkastet til programmet og den videre prosessen med det. Jeg vil understreke at utkastet innebærer en videreføring av Senterpartiets selvstendige linje som et verdibasert sentrumparti, uavhengig av blokkene i norsk politikk. Med dette utkastet tar Senterpartiet føringa i utformingen av en selvstendig og helhetlig politikk i sentrum for 90-åra. Utkastet skisserer et samfunnssyn der ansvar, hardt arbeid, folkestyre, desentralisering av makt og kapital, ressursforvaltning, rettferdig fordeling og internasjonal solidaritet står sentralt. Det er et samfunnssyn vi vil gå til valg på, et helhetssyn. Vi kan ikke gå til valg på løfter om mer til alt og alle, slik enkelte andre partier ser ut til å legge opp til.

Partiet vektlegger blant annet råderett over naturressursene som grunnlag for vår framtidige verdiskapning. Dette er et svært viktig punkt. Gjennom den råderetten kan vi legge opp langsiktige strategier for ressursbaserte næringer som fiske, skogbruk, kraftkrevende industri, olje og gass. Programutkastet legger også stor vekt på arbeidsinnsats og på moderasjon. Det er jeg glad for. Vi står framfor mange harde år, og vi må arbeide oss ut av krisa og dagens høye ledighet. Og den høye arbeidsledigheten vil stå sentralt for oss framover. Vi kan ikke akseptere den høye ledigheten. Og det er sånn at arbeid og verdiskaping i Norge, det har sammenheng med forvaltning av naturressursene, det har sammenheng med utdanningssystemet vårt, og vi må se det også i sammenheng med utfordringer på miljø- og fordelingssiden. Globalt samarbeid er gitt en bredere plass i utkastet enn tidligere, og det høyner partiets profil på dette området.

Et slikt utkast til program blir selvsagt vurdert og kommentert. Det er positivt. Men jeg ble jo meget overrasket da KrFs leder gikk ut med dette utkastet i hånda og prøvde å mistenkeliggjøre Senterpartiets verdisyn gjennom å fremstille

programmet på en misvisende måte. KrF og Senterpartiet er to selvstendige partier med selvstendige programmer. Senterpartiet bygger på et kristent verdigrunnlag; kristent verdigrunnlag og humanistiske verdier i pakt med dette, som det står i vårt program. Det grunnsynet står vi på, og vi ønsker å utforme vår politikk ut fra dette, med vekt på toleranse, respekt og romslighet. Jeg krever respekt for dette. Selv om vi i Senterpartiet vektlegger sentrumssamarbeidet sterkt, kommer vi ikke til å finne oss i slikt, og det vil bli slått ned på det hvis vi opplever slike ting fra KrFs side i framtida.

Det er opp til oss selv gjennom debatt og meningsbrytning i partiet å forme et program for neste periode som gir velgerne gode svar om vårt alternativ. Debatten ute i organisasjonen og prosessen fram mot vedtak på landsmøtet på Hamar i 1993 er viktig. Jeg forventer, ja jeg vil si at jeg krever, at både medlemmer og tillitsvalgte legger stort arbeid og kraft bak arbeidet med programmet. Det er krevende å bygge et parti solid. Men det er altså vår ambisjon. Og det betyr at vi i en periode med vekst opplever spenning. Spenning mellom rotfeste og fornying, spenning mellom det som er kjent og som er vårt grunnlag og utgangspunkt, og som vi skal ta godt vare på, og dette å utvide profilen. En slik spenning må gi seg uttrykk i en levende debatt om politiske løsninger, og derfor utfordrer jeg alle i partiet, kanskje særlig ordførere og tillitsvalgte, og medlemmer, nye og gamle, til å delta med utformingen av vårt program.

Vi er i rute med de mål vi har satt oss. Vi ligger an til å vinne en rekke nye mandater på Stortinget. Målinger i Nord-Norge viser at vi kanskje får et mandat både i Finnmark og Troms, ja vi har målinger som viser 3 fra Nordland og Nord-Trøndelag.

Det er store muligheter, det er store forventninger, men dette gjør seg altså ikke selv. Og derfor må vi si til hverandre og utfordre organisasjonsapparatet både på fylkesnivå og lokalt nivå om å sette igang og bruke muligheten ved hardt politisk arbeid. Og seinere vil valgkampen bli et tema her ved at generalsekretæren legger fram et eget notat om det.

Som dere vet, vant jo ja-sida en seier i Stortinget i går. Vi kommer ikke forbi det. Men når jeg leste i avisen at jeg var bitter, så kjente jeg meg ikke noe særlig igjen. For det er ingen grunn til bitterhet. Vi har 11 stykker på Stortinget, SV har 17, og så var det noen utbrytere fra andre partier. Det holder ikke det. Det ble et

resultat. 130 stemte for, og 35 stemte imot. Og det må vi selvfølgelig ta til etterretning. EØS-avtalen er vedtatt. Det er den mest omfattende avtale vi noen gang har vedtatt i Norge. For første gang brukte vi Grunnlovens § 93 om avgivelse av suverenitet, og vi blir altså nå del av det såkalte indre markedet, en integrert økonomisk del av det, basert på de fire friheter. Nå blir vi beskyldt for å ha gjort frihet til et skjellsord i Senterpartiet. Det er en misforståelse som jeg bør rette opp.

Vi er jo sterkt for frihet. Men vi mener at det må være frihet under ansvar, og at det er en tilsnikelse når man har valgt å si at de fire friheter har noe med frihet sånn som vi ønsker å ha friheten å gjøre. En frihet som går på at kapitalen skal gå dit kapitalen gir størst avkastning. Og så har f.eks. en familiefar som er arbeidsledig, frihet til å reise etter kapitalen og få arbeid der kapitalen er. Ja, det må jeg si er en frihet på bekostning av grunnleggende verdier som vi vil prioritere først.

Ja, vi tapte altså i går. Makta rår. Det ble 3/4 flertall for EØS-avtalen. Så kan vi da konstatere at ja-siden lykkes med å holde EØS-avtalen og EF-saken utenfor valgkampen i 1989. Da ble vi møtt med fortielse og hemmeligholdelse. Men et valgresultat nå, på linje med f.eks. det valgresultatet vi hadde ved lokalvalget i 1991, ville jo selvfølgelig gitt et helt annet Storting enn det vi nå har. Men, ved valget i 1989 valgte folket kun 11 representanter fra Senterpartiet. Det virker kanskje som det er flere, men det er ikke det. Og vi 11 har stått på, og jobba og slitt, og det har gitt resultater. Vi kan nå konstatere at motstanden mot EF og mot EØS vokser i folket. Kampen mot et EF-likte samfunn og medlemskap, den fortsetter selvsagt.

EØS-avtalen er vedtatt, som jeg har sagt, og Senterpartiet tar vedtaket til etterretning, bare så det er klart. Og vi skal selvfølgelig i vår videre kamp mot det EF-like samfunn følge demokratiske spilleregler. Det skulle bare mangle. Men det som nå kommer til å skje er at EØS-kampen går inn i en ny fase, for dette er en såkalt dynamisk avtale, og det vil si at vi får effektene av den på to plan. For det første vil folk nå i hverdagslivet sitt møte dette ved nye regelverk på arbeidsplassen, og i sin hverdag. Det gir jo en forsmak på og vil være en god illustrasjon på hvordan EF-systemet fungerer. Mange regler er sikkert fornuftige, men jeg tror rett og slett altså også en del er forholdsvis ufornuftige. Og så vil vi oppleve at det kommer stadig nye direktiv fra EF og EF-systemet som vi er folkerettslig bundet til å ta inn i vårt lovverk. Men så har vi altså

185 muligheter også med EØS-avtalen til å motarbeide direktiver og forslag som vi mener svekker norske interesser. Og vi vil selvfølgelig, fordi vi er uenige i denne avtalen, bruke de mulighetene som avtalen gir oss. Og det var jo interessant å registrere at i ordskiftet på torsdag presiserte jo også statsministeren de muligheter vi har innenfor EØS-avtalen til å motarbeide direktiv som er i strid
190 med norske interesser. Ja, vi skal la høre fra oss. Min spådom er at det kommer til å bli strid, og det kommer til å bli uro, om EØS-avtalen framover.

Og de som trodde da, og tenkte og håpet, at det var deilig når denne avtalen var vedtatt, så vi fikk lagt den bak oss, de har tatt feil. Det vil vise seg, tror jeg, at
195 denne EØS-avtalen vil stå på dagsorden hele tida. Og EØS-avtalen og EF-saken vil følge hverandre som skygger i åra som ligger foran, og spesielt fram mot valget i -93. Og valget i -93 vil jo ikke bare bli et EF-valg, det må det jo bli. For jeg mener at når de greide å holde den unna i 1989, så må det jo ihvertfall bli et EF-valg i 1993. Men det vil også bli et regnskap for erfaringene med EØS-
200 avtalen. Vi får se da hvordan det går med denne EØS-avtalen. I går ble den ganske sterkt oppskrytt, synes jeg, i Stortinget. Og jeg tror nok at en smule mer nøkternhet fra tilhengers side kanskje hadde gjort seg, i hvert fall med tanke på de debattene som vi skal ha i Stortinget framover. Vi husker, og la merke til, hva som ble sagt om EØS-avtalen, og vi kommer nok til å ta det fram igjen.

205 Mot Stortingsvalget neste høst vil vi altså ha mer av virkningene av EØS-avtalen klart for oss. Og vi vil med ganske stor styrke avvise nye krumspring fra ja-sida i denne saken. For det har vært mange krumspring. Når vi reiste debatten om EF-unionen, så norske EF-tilhengere ingen problemer. Da jeg spurte
210 statsministeren i en debatt i Stortinget om det såkalte "demokratiske underskudd" i EF, i Stortinget i februar, da sa hun at hun ikke forsto spørsmålet, og at hun måtte spørre utenriksministeren hva det der var for noe. I Ullensvang i april ble unionen forklart som samarbeid, eller engelsk ord for fagforening, og Høyres representanter hadde heller ingen motforestillinger. Vi var så spesielle, vi
215 her i Norge som var kritiske til unionsplanene. Ja, det fantes knapt noen andre EF-tilhengere som var mer unionsglade enn dem vi har i Norge. Så kom valget i Danmark, folkeavstemningen, og i Frankrike, hvor det ble et knapt ja. Det viser seg at motstanden har vokst i andre land også. Og hva sier EF-tilhengerne i Norge da? De sier at dette er bra, nå skal det bli mer demokrati! EF har gått for langt, sier de. Unionsplanene er for omfattende, og det har gått altfor fort. Jeg
220 tror og håper at folk gjennomskuer dette her.

Jeg tror at vi fortsatt vil se mange krumspring og taktiske forsøk på å tone EF-saken ned foran valget i 1993. Vi vil blant annet - og nå forbereder jeg dere litt psykisk på hva som kan komme - vi vil blant annet høre at EF-spørsmålet bare er en enkelt sak blant veldig mange andre viktige saker. Så vil de si at vi må drøfte sysselsetting, miljø og velferd, distriktspolitikk, fordeling og internasjonalt samarbeid. Vi kan ikke bare snakke om EF-saken, vil de si. Men dette er jo en helhet, det er jo spørsmål om et samfunnssyn, tingene henger sammen. Nettopp derfor er EF-spørsmålet et overgripende verdivalg.

Så vil nok mange partier ha et sterkt behov for å tone EF-saken ned, og det tror jeg de har tenkt kan gjøres mest effektivt ved å sette grunnleggende prinsipper i vårt representative demokrati til side. Sette til side Grunnlovens krav om kvalifisert flertall og si at folket skal avgjøre dette spørsmålet. Etter Grunnloven er dette en kraftig ansvarsfraskrivelse. Vår Grunnlov hjemler som kjent ikke bindende folkeavstemninger. Tvert imot ble forslag om bindende folkeavstemning avvist i Stortinget så sent som i april. Nå viser det seg altså at de som i april stemte mot bindende folkeavstemning, under henvisning til vårt representative demokrati, allikevel har tenkt seg å gjøre en rådgivende folkeavstemning bindende. Noe annet er udemokratisk, sies det. Hva er dette for snakk? Jeg er ikke enig i dette. Vi skal selvfølgelig lytte til folkets råd. Men det er Stortinget som etter Grunnloven har det politiske og konstitusjonelle ansvaret for en slik beslutning. Saken er ikke avgjort ved en folkeavstemning. Avgjørelsen skal tas i Stortinget ifølge Grunnloven. Vi må ta utgangspunkt i, og følge Grunnlovens krav. Et råd fra folket må tillegges stor vekt, og det må tolkes utfra enkelte kriterier. Min anbefaling vil være at en foretar en vurdering av valgdeltakelsen, av den geografiske fordeling av stemmene, og forholdet mellom ja- og nei-sida, i en totalvurdering av resultatet av en rådgivende folkeavstemning. Og i tillegg vil jeg presisere en ting; det er spørsmål om et tillitsforhold mellom den enkelte representant og velgerne som vedkommende representerer.

Nå er det kommet en rekke Grunnlovsforslag til Stortinget. Disse Grunnlovsforslagene innebærer blant annet at en skal gjøre det lettere, slik jeg ser det, å få Norge inn i EF. Også et forslag som ble avvist i april, om bindende folkeavstemning, ligger nå i Stortinget. Det illustrerer jo ganske godt forskjellen på rådgivende og bindende folkeavstemning; de må fremme forslag om endring av Grunnloven for å få en folkeavstemning bindende. Og så vil jo det bety at Stortinget i neste periode igjen skal ta standpunkt til om vi skal fortsette dagens

praksis med at vi ikke har bindende folkeavstemning, eller om vi skal få bindende folkeavstemning i Norge. Hvis Stortinget med 2/3 flertall vedtar det, så vil jo selvfølgelig vi respektere det. Men jeg vil ikke anbefale at vi skal gå inn på å endre Grunnloven i den hensikt å få oss lettere inn i EF.

Debatten torsdag og fredag viser at i Stortingssalen er det makta som rår. Ved valget er det folket som bestemmer. Og jeg tror at EF-motstandere rundt omkring i landet vil gi det neste Stortinget en sammensetning som er helt annerledes enn den vi har idag. Men vi må altså stå på og kjempe. Vi må holde denne saken på dagsorden, for dette gjør seg ikke sjøl.

Vi går nå inn i en hektisk periode i Stortinget med budsjettbehandling. Senterpartiet vil prioritere tre områder: verdiskaping og sysselsetting, rettferdig fordeling mellom grupper og distrikt, og miljøspørsmålene. Dette vil parlamentarisk leder si mer om.

Senterpartiets linje i Stortinget har vært samarbeid og kamp. Slik vil det fortsatt være. Vi samarbeider med andre partier med sikte på innflytelse, vi ønsker makt, og stiller opp når vi i samarbeid med andre partier kommer fram til løsninger som vi kan være med å ta ansvaret for. Når kursen legges i en retning vi er uenig i, ja så kjemper vi imot det. Og det har vært nok av saker som illustrerer det. I dag blir vi kritisert. På den ene sida får vi høre at vi tar ansvar, og har ansvar, for alt som har skjedd nærmest på hele 80-tallet. Neste dag hører vi at vi er uansvarlige populistere som har meldt oss ut av virkeligheten. Begge deler kan umulig være riktig, men begge deler kan være feil, og det er det.

Det som skjer i Stortinget er jo at Høyre og Arbeiderpartiet finner sammen i stadig flere saker. Vi har sett det nå i det siste i EØS-saken. Vi har sett det i flyplass-saken, og det er jo grunn til å minne om det nå når vi er her. Det er ganske rolig her vil jeg si, og vi får se hvordan det går. Jeg har også registrert at folk i Bærum synes det er leit at arbeidsplassene flyttes, og at Fornebu er en god flyplass. Men det er nå vedtatt av Høyre og Arbeiderpartiet å flytte den til Gardermoen, med de konsekvensene det har. Vi ser at Arbeiderpartiet og Høyre finner sammen i strukturpolitikken, innenfor landbruk, innenfor fiske, distriktspolitikken og spørsmål om kommunesammenslåing. Strukturpolitikken handler om de lange linjer og store tegninger. Hvordan skal samfunnet se ut? Hva slags samfunn vil vi ha? Alle endringer har en felles retning. Det går mot større enheter, mer sentralisering og mindre folkevalgt innflytelse. Vi ser

dessuten at Høyre og Arbeiderpartiet finner sammen i flere og flere økonomiske spørsmål. Framlegget i Statsbudsjettet har et innhold som på flere saker ligger nærmere Fremskrittspartiets politikk enn vår. Arbeiderpartiet har selv utspillet i Stortinget, vi avventer hvordan dette vil gå, og jeg regner med at dette vil bli et sentralt tema også her på landsstyremøtet.

Vi vil følge vår selvstendige linje bygd på tilhørighet og solid forankring i sentrum i norsk politikk. Senterpartiet har tatt farvel med toblokken, det har folk forstått, og det har folk respektert. Og når vi i debatten i Stortinget stadig blir møtt med hva vi sa i 1989 om EØS, da kunne vi med ganske rak rygg si at vi har møtt velgerne vi, etter regjeringsskisma. Og vi ble forstått, oppslutningen økte. Vi har valgt en linje som vi mente var riktig, og vi har stått for det, og slik bør det være fortsatt også. Jeg har derfor ikke til hensikt, når vi nå endelig har fått brutt ned forestillingen om at norsk politisk virkelighet kan deles i to blokker, å bidra til bygging av nye blokker. Blokkpolitikken tid er definitivt forbi. I EF-kampen bygges det nye allianser, og det er bra, viktig og positivt. Og alliansene peker framover, men det er mangfoldet som er EF-motstandernes styrke. Vi skal holde fast ved det som samler, og vi skal respektere det som skiller. Dette er vår selvstendige vei. Vi skal som andre partier møte velgerne med vårt eget ansikt ved valg. Ikke som del av en blokk. Og utfra valgresultatet vil det så føres politiske forhandlinger om situasjonen tilsier det. Da er det styrken ved valget, og det politiske innhold, som blir avgjørende for eventuelt samarbeid med andre partier. Dette er en fornuftig linje som vi vil legge opp til.

Senterpartiet er et selvstendig sentrumsparti, det skal ikke være noen tvil om det. Vi har kjempet for handlefriheten ved å gå imot EØS-avtalen. Vi tapte i går, men vi vil fortsatt kjempe mot det EF-like samfunn. For det er min tro at det gode samfunnet styres ikke av storkapital, elite og byråkrati langt borte. Det gode samfunnet skapes der folk bor, har sine røtter og sitt livsgrunnlag. Skal vi make å skape et samfunn med plass for alle, med rettferdig fordeling og med bedre miljø, så betinger det et levende folkestyre og spredning av makt og kapital. Det er også det beste grunnlaget for sunn og reell verdiskaping. Vår organisatoriske situasjon med optimisme, og våre politiske utfordringer basert på den nye politiske situasjonen, og programutkastet solid forankret i vår egen ideologi gir oss store muligheter framover. Muligheter til å meisle ut en politikk og et alternativ som flere kan gi sin tilslutning til. Og jeg tror vi skal lykkes, for på mange måter har vi framtida på vår side. De store globale utfordringene som

går på fattigdomsproblemene, miljø- og fordelingsproblemene, de vil aldri løses ved en EF-tenkning. Derfor så tror jeg at Senterpartiets ideologi, basert på forvalteransvar, desentralisering av makt og kapital og et levende folkestyre, det har framtida for seg.

345

Takk for oppmerksomheten.

350

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/eos-avtalen-er-vedtatt>

355

360

365

370

375